

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan, izvzemši ponedeljke in dneve po praznicah, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za en mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština iznaša. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijakke velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gld. 50 kr., po pošti prejemati za četrt leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje do četiristopne petit-vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat in 4 kr. če se tri- ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Franc Kolmanovej hiši št. 25—26 poleg gledališča v „zvezdi“. — Opravištevno, na katero naj se blagovoljno pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reči, je v „Narodni tiskarni“ v Kolmanovej hiši.

Rusi o položaji.

O narejanji mira mej vojujočimi mislijo ruski časniki tako kakor mi. „Ruski Mir“ na primer piše: „Preveč nedolžne slovankse krvi je izteklo, nego da bi se moglo misliti na sklepanje miru po teh uvetih, katere diplomacija stavlja. Nij misliti o nobenem miru, ki bi se kupil za to ceno, da bi Bosna, Bulgarija in Hercegovina ostala v maščevalnej roci turškeje. Dogodki so predaleč prišli; tak mir bi bil začetek pogina jugoslovanskega plemena in neizmernih vojska.“

Še odločnejše piše pa „Golos“, ki naravnost jemlje uže v vid, da bi Rusija v vojsko stopila. On pravi 25. t. m. zopet, da ima Rusija vojakov in kanonov, pa tudi denarja dovolj, ker ima poseben fond za vojsko, veliko požrtvovalnost mej narodom in dober kredit. Zakaj se je krimska vojska vodila, to se ruskemu narodu tačas nij povedalo. „Denes je pa stvar drugačna: slovanski interesi so postali tudi interesi ruskega naroda in naj se nam verjame, da smemo, ko bi bila Rusija napadena, računati na pomoč svojih rodni bratov. Malo jih je pri nas, ki bi ne vedeli, zakaj so Slovani tlačeni in se morajo boriti, malo, ki bi ne vedeli, zakaj odslej slovanskim interesom pomoč dajemo. Mi smo na boj pripravljeni in se ga ne strašimo, pri vsem pa imamo

namero mir ohraniti, ali le z ozirom na interese sorodnih nam slovanskih narodov.“

To je jasen jezik, dejali bi!

In treba bode najbrž, da bode veliki ruski narod res še stopil iz teh odločnih besedij k odločnim dejanjem, k orožju za slovansko bodočnost svojo in bratov svojih.

Kajti če prav najnovejše poročilo zopet pravi, da v Carigradu vlada jako miroljubna in popustljiva struja, vendar se iz Črne gore glasi drug „glas Črnogorca“, ki pravi: „Mi ne bomo orožja položili tako dolgo, dokler nijso Slovanske dežele od Turkov oslobojene, mi se bomo borili do zadnje kaplje krvi.“

In mi upamo iste odločne besede slišati iz Belgrada. Potem pa utegne kmalu i ruski narod vmes potegnen biti.

Jugoslovansko bojišče.

Velicij in odločilnih dogodkov z bojišča tudi denes pred končevanjem uredovanja ne moremo zapisati. Pod Aleksincem so bili te dni, zlasti 28. avg. hudi boji. Srbi poročajo, da so Turke vrlo in hrabro odpodili in to je gotovo, kajti Turki uže 12 dni pod Aleksincem čepe in napadajo ljuto, a dozdej Srbov nijso mogli zmagati, če prav smešno iz Carigrada o vspehih poročajo.

Nam se zdi, da bode vojna še dolgo trajala, srbska narodna skupščina bode dovolila še novcev za zimsko vojevanje, mej tem se

bodo Srbi če dalje bolj na boj in ogenj privadili, ruski oficirji, katerih vsak dan več prihaja, bodo jih dobro vodili, in bog bode dal slovanskim bratom srečo. To je vedno rastoče naše zaupanje.

Kako je general Černjajev uže srbsko vojsko popravil in preorganiziral, vidi se iz dopisa v rusko „Novoje Vreme“, ki piše, da so bili v Belgradu uže odločilni krogi za mir. Ali Černjajev kurir, Monteverde je prišel v posvetovanje k ministrom in knezu, govoril tri ure in jih pregovoril na vojsko do zadnjega. Dokazal je, daje Turkom mir še potrebnejše, nego Srbom. Če so dozdej Turki ob času, ko Srbi nijso bili za boj, kar stali, in ne šli proti Belgradu, kar bi bili mogli storiti, ter so pustili Srbom časa, vojsko reorganizirati, kaže, da nemajo nič prave moči, da izguba časa na nje smrtonosno deluje. Černjajev je tako naredbe storil, da bode vojska v treh tednih vsa drugačna kot je bila dozdej. Disciplina mej vojaki je strogo vpeljana, pa tudi mej oficirji, ki morajo vsak dan eksercirati z vojaki. Zdej se nij več bati. Ko bi bilo le več kanonov...

29. je prišel v Belgrad angleški oberst Linsley s svojimi tovarši. Prišli so, da bi stregli ranjencem. Potrebne reči so soboj pripeljali v 12 zabojih. Ko je družba na suho stopila, jo je prav prijazno sprejela meščanska deputacija.

V bitkah pred Aleksincem je bil ubit tudi moskovski milijonar Chludov. Zbiral je ran-

Listek.

Pomladanski valovi.

(Roman, spisal Ivan Turgenev; poslovenil dr. Maks Samec.)

XXVII.

(Dalje.)

Sanin ploskne z rokama. — „Ema, jaz upam, da boš zdaj vse povedala jej in mene k njej pripeljala... Jaz hočem dokazati tvojej materi, da jaz nijsem goljuf!“

Prsi Saninu so se širile od prelivanja velikodušnih in plamenitnih čuvstev!

Ema je gledala nanj na vse oči. — „Ali hočete iti zdaj k meni z menoj? K mami, ki me prepričajo, da... da je vse to mej nama nemogoče — in nikdar biti ne more?“ Jedna beseda je bila, katere Ema nij upala izgovoriti... Ta beseda je pekla njene ustne; tim radovoljnejše jo je izgovoril Sanin.

— „Stopiti s tabo v zakon; Ema, biti tvoj mož — večje sreče ne poznam!“

Sanin nij poznal ne ljubezni, ne svoje velikodušnosti, ne razneženosti nobene meje več.

Ko je Ema, ki se je bila za trenotek ustavila, te besede slišala, je začela še hitreje

stopati... Kakor da bi hotela bežati pred veliko nepričakovano srečo!

Ali hipno se jej zlecnejo noge. Izza ogla počrne ulice, nekoliko korakov od nje, v novem klobuku in novej bekeši, ravnej kakor strela, lase zvite kakor pudelj, se prikaže Klüber. On zagleda Emo, zagleda Sanina — in v njem je nekaj sopihalo in on pregibne nazaj svoj gibki stan, ter jima stopa gizdalinsko nasproti. Sanina je presunilo; in pogledši na Klüberjevo lice, kateremu je njegov vladar, kolikor mu je ostalo še razuma, skušal dajati izraz zaničljivega začudenja in celo sočutja, pogledši na rumeno, priprosto lice, občuti precej neko prilivanje gnjeva — in stopi naprej.

Ema ga prime za roko in z mirno odločnostjo, podavši mu svojo, pogleda navpik v lice svojemu bivšemu ženinu... Ta se namrgodi, lasje se mu ščitinijo, on pogleda v stran in pomrmlja skozi zobe: „Navadni konec pesni! (Das alte Ende vom Liede!) — in se z istim, z lehka skakljajočim hodom oddalji.

— „Kaj je rekel ta hudobnež?“ vpraša Sanin in hoče teči za njim, pa Ema ga zadrži in oba gresta dalje in ona nij vzela roke, katero je držala v njegovej.

Konditorija Roselli stoji pred njima, Ema se še jedenkrat ustavi.

„Dimitrij, monsieur Dimitrij,“ reče ona „zdaj še ne gremo noter, mame še nij videti... Ako se hočete pomisliti, ako... zdaj ste še svobodni, Dimitrij.“

Za odgovor prime Sanin krepkeje njeno roko, jo potegne k sebi in pritiska na prsi.

— „Mama,“ reče Ema stopivši s Saninom v sobo, kder je sedela gospa Lenora — „tu sem pripeljala svojega prihodnjega!“

XXVIII.

Ko bi Ema bila rekla, da je pripeljala soboj kolero ali celo smrt, gospa Lenora bi gotovo ne bila mogla sprejeti takega sporočila z večim obupanjem. Hitro se je vsedla v kot, z licem proti steni — zalile so jo solze — nič manj, kakor rusko kmetico na grobu svojega moža ali sina. Izprva se je Ema motila s tim, da nij šla k materi, ampak stala je kakor kip v sredi sobe; Sanin je bil popolnem poražen, malo da tudi njemu nijso vdarile solze v oči! Celo uro je trajalo to breztolažno plakanje: celo uro! Pantaleone je spoznal za boljše zapreti duri v konditorijo, akoravno je še bilo rano zjutraj. Starček sam je občutil dvombo in vsakako nij odobral hitrosti, s katero sta nastopila Ema in Sanin, sicer se pa nij upal obsoditi jih in je bil celo pripravljen

jence po bojišči in tedaj ga je dohitela turška svinčenka. Blaga smrt!

28. avgusta se je odpeljalo iz Belgrada v Aleksinac 6 tverdnjavskih topov, iz katerih se mečejo streliva 72 funtov težka.

„N. F. Presse“ ima sedaj proketo slabe dneve in na vso moč napenja židovsko svojo fantazijo, kako da bi si izmislila kako turško zmago. Ali reč je težji, kot bi se mislilo. Zapustil jo je še celo njeni specijelni korespondent, in svetu brez vsih ovinkov povedal, da je Turška armada pred Aleksincem v hudih stiskah. 27. telegrafuje namreč ta korespondent, da je pri odposlanju depeše armada turška od vsih strani napadena. „Heute furchtbarer Geschützkampf in der Front, Rücken und Flanke der türkischen Armee.“ Radi bi poznali vojsko, katera bi na svetu v stanu bila, držati pozicije, tako napadene!

Črnogorski knez zahteva, ako se mir naredi: Hercegovino, Spuž in Kuče.

Iz Kotora se 30. avg. poroča, da uže dva dni traja boj mej Črnogorci in Turki pri Podgorici. — Tudi na drugej strani, na Bilek streljajo Črnogorci, torej se napravlja Muktarpaša, h kateremu se je baje Djeledin-paši posrečilo priti s 6 bataljoni in več kanoni, da pojde Bilečanom na pomoč.

Iz Kotora ima „Gazeta Narodova“ dopis, ki poroča, da je znani francoski vojak in izvrstni artilerist v črnogorske vojski, prej vodja vstaških tujih prostovoljcev, kapitan Barbieu umrl na vratnej bolezni. Knez Nikolaj ga jako pogreša.

Francosko.

—r. Na Francoskem miruje sedaj politično življenje, stranke počivajo, in iz vsega je razvidno, da se republika vsaki dan bolj vtrjuje, ter da dobiva prijateljstvo tudi mej reakcionarskimi krogi vedno več. Utihnili so vsi, kateri so pridigovali, da republika v Franciji obstati ne more, in kateri so takoj od početka kričali, da se povrne kmalu kak Burbonec, ali pa še celo Napoleon IV. v Pariz nazaj. Nij se uresničilo. Na Mac-Mahona so ti kričači stavili svoje zaupanje, ali mož jih

je grdo prevaril. Očitovno dé maršalu dobro, imeti vladu v svojih rokah, in žena njegova se je v vsem navadila obnašanja kraljevega, tako, da se nij nadejati, da bi ta dva človeka z lepo odstopila in naredila prostor kacemu princu, sedaj krog nju v ponižnosti lažečemu.

Republikanci dobivajo povsod več močij. Stranka orlejanistov, v prejšnji zbornici ponosna in trda, se je sedaj čisto skrčila. Stranka legitimistov postala je sè svojo nebeško častjo do grofa Chambordskega pri najbolj butastih francoskih kmetih smešna, in dnevi njenega vladanja so uže davno pretekli. Koliko se je ta stranka ravnokar trudila, da bi v Pontivyškem okraji, v prvotnej domeni legitimistov, z veliko večino spravila v zbornico pobožnega vojaka Muna. Ali priborila si je večine samo 375 glasov in gotovo je, da pri prvi volitvi zmagajo republikanci tudi v Pontivyju. In tako legitimisti pešajo in bodo počasi brez sledu zamrli.

Tudi Bonapartisti le bolj kričijo, da imajo vplive, katerih v istini nimajo. Hud udarec je za nje odstop vojnega ministra Cisseya, kateri je vedno mežal, ako so oni rogovili po armadi in jo hoteli za svoje namere izvežbati. Ali sedaj je odstopil Cissey in na mesto njegovo je prišel general, o katerem se sicer ne ve mnogo, ali to pa se ve za istino, da je jeden najsrdečjših nasprotnikov Bonapartistov, in da ima voljo in moč s železno pestjo odbiti vsake poskušnje, katere bi hotela ta stranka v armadi napravljati.

Tako je ostala jedino republikanska stranka intaktna, krepka, in je priljubljena pri neolikanih in olikanih. V njenih rokah je vladno krmilo, možje njenih idej zasedajo ministerske fotelje, in izmernost njena, kazajoča se v republikanski politiki zadnjih let, rodila bode gotovo pričakovani in zaželeni sad: za vedno utrjeno ljudovlado v Franciji.

Minister Glaser in avstrijski Slovani.

Naš gospod avstrijski minister pravosodja, Glaser, šel je bil te dni v Solnograd

na shod „nemških“ juristov in je tam nemško govoril, a menda ne le v nemškem imenu, nego v avstrijskem imenu. Proti temu, da je govoril in nemške učenjake pozdravil, ne moremo nič ugovarjati. Svoboda vsacemu, zlasti justičnemu ministru. Ali proti temu, kakó bi se utegnila njegova beseda razlagati, ugovarjal bode v svojej duši vsak Slovan. Naglašal je visokopostavljeni nemški mož skupnost (gemeinsamkeit) avstrijskih in nemških razmer v postavitvi, znanosti, duševnem delu itd. Če se misli v tem tudi kaj politične skupnosti, odbijamo jo mi avstrijski Slovani. In mi Slovenci tudi, zlasti, ker jo naša „Laibacher Ztg.“ včeraj na prvem mestu naglašala. Slovanov nas je v Avstriji 50 procentov in mi želimo kolikor menj mogoče prijateljstva s Prusijo. Mi smo bolj za carski shod v Reichstadtu nego v Gasteinu, bolj za Peterburg nego za Berlin in kdor o tem govori, naj ne govori v našem imenu, mi smo Avstrijci, a Nemci ne maramo biti!

Mi se ne varamo, če sodimo, da se obrača naš cesarski dvor, Nj. veličanstvo na čelu, tudi če dalje bolj v to misel. Višji vojaški krogi, z nadvojvodom Albrechtom na čelu, tudi izprevidajo, da je in bode Rusija boljša zaveznica za Avstrijo nego perfidna, naših dežel lakomna, nemška Prusija. Za to menimo, da so besede gospoda Glaserja le bolj besede nemškega pravoslovca, nego pa po višjem naročilu govorjene. Potem nam je prav.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 31. avgusta.

Bližajoča se sesija **državnega zbora** uže meče svoje sence naprej na politično življenje. Uže denes se naznanja, da so nekateri poslanci siti, brezvspešnega kričanja, odložili svoj mandat. Mej njimi posebno tržaški Teuschl.

V **Pragi** je umrl znani šolski svetovalec in pisatelj Wenzig. Češkim Slovanom je bil to zaslužen mož.

Hrvatskega „Obzora“ uže majheno sram postaje zaradi istinito čudovite borbe po

braniti jih, ako bi bilo treba, saj tudi on nij posebno ljubil Klüberja! Emil se je držal za posrednika mej Emo in Saninom — in je bil ponosen na to, da se je vse to tako izvrstno izpeljalo! On si nij mogel misliti, zakaj se gospa Lenora tako ubija in v svojem srci je bil uže sklenil, da manjka ženskam, tudi najboljšim, sposobnosti za razpredarek! Saninu je bilo najhujše iz mej vsih. Gospa Lenora je v jednomer javkala in odmahovala z rokami, če se jej je le malo približal — in zastoj je skušal od daleč stoječ nekočlikokrat vsklikniti: „prosim za roko vaše hčere!“ Gospa Lenora se je uže sama nad soboj jezila za to, ker: „kako more biti ona tako slepa, da nič ne vidi!“ „Da bi še bil moj mož Giovanni Battista živ!“ je trdila ona v solzah — „bi se to ne bilo zgodilo!“ — „Gospoda, kaj je to tacega?“ si je mislil Sanin — „to je neumno!“ „Ne on sam nij pogledal na Emo, niti si je ona upala obrniti na njega oči. Bavila se je le s tem, da je mater tolažila, ki je izprva tudi njo od sebe suvala...“

Na konec, malo po malem, je burja utihnila. Gospa Lenora je nehala plakati, dovolila Emi peljati jo iz kota, kamor se je bila postavila, in posaditi jo v kreslo pri oknu in dati jej kupico vode s pomarančo. Dovolila je Saninu — ne

približati se jej... o ne! — ampak ostati v sobi — (popred je ona zahtevala, da bi bil otišel) — in ga tudi pretrgovala, kadar je govoril. Sanin je precej okoristil se „prihodnjega narečja“ (Zukunftstyl) — in pokazal čudno zgovornost: težko bi si bil upal s takim žarom in s tako prepričevalnostjo razložiti svojo namero in svoja čuvstva pred Emo samo. Ta čuvstva so bila čisto iskrena, ta namera naj čistejša. On nij zakrival niti proti gospe Lenori, niti proti samemu sebi neugodnih strani te namere, ali te neugodnosti so bile razvidne! Zares: on je tujec, ž njim so se še le pred malo dnevi izpoznali, ne vedo nič gotovega, ne o njegovem poklicu, ne o njegovih sredstvih; ali on je pripravljen prinesiti vse potrebne dokaze za to, da je pošten človek in ne siromak; sklicoval se je na nedvomljiva izpričevala svojih sorojakov! On ima upanje, da bode Ema ž njim srečna in da upa osladiti njeno ločitev od rodbine!... Spominjanje na ločitev — jedina beseda: „ločitev“ — bi bila skoraj vse zopet porušila... Sanin se je potrudil pristaviti, da bode ločitev le začasna — in da morebiti — je sploh ne bode!

Zgovornost Sanina nij bila brez vspeha. Gospa Lenora začne gledati nanj, ako tudi še z

žalostjo in očitanjem, ali ne več s prejšnjo nejevoljo in srdjo. Potem mu je dovolila bliže priti in celo vsesti se poleg nje. (Ema je sedela na drugej strani); potem ga je začela karati — ne z očmi samimi, ampak z besedami, kar je pomenilo omehčenje srca. Na to začne tožiti, ali njene tožbe so postajale vedno mehkeje in tiše; vrstile so se z vprašanji, obrnjenimi zdaj na Emo, zdaj na Sanina, potem mu je dovolila prijeti jo za roko, in mu je nij precej zopet vzela... potem je zopet zaplakala — ali z vse drugačimi solzami... Potem se je otožno posmejala, obžalovala, da nij več Giovaniya Battiste, ali vse v drugem smislu, **kakor popred**... Prišel je še jeden trenotek in oba prestopnika sta ležala na kolenih pred njenimi nogami in ona jima je po vrsti položila svoje roke na glavo; — prišel je drug trenotek — in ona sta jo uže objemala in poljubovala in Emil je od veselja bliščečim licem pribežal v sobo in se vrgel k tesno — skupljeni gruč.

Pantaleone je pogledal v sobo, nasmijal in nahmuril se, vse ob jednom — stopil nazaj v konditorijo in odprl štacunske duri.

XXIX.

Prehod od obupanja, od žalosti do „tihe resignacije“ se je dovolj hitro izvršil pri go-

hrvatskem prvenstvu ali hegemoniji na slovanskem jugu, namreč zapiranja Srbov v tem odločilnem času, ko bratje kri prelivajo za slovansko bodočnost. I „Obzor“ pravi: „pas trop de zéle,“ ne prenaglo. „Zele“ je to? Pri nas imenujejo ljudje stvar drugače ne „zéle.“

Zares pametno je pa, kar čitamo v „Primorcu“ od br. 104. On piše te-le, Hrvatoma jako priporočevanja vredne besede: Da bože sreče, da tako i u našoj jadnoj domovini bude i da se dva robljena brata Srbin i Hrvat za praznu slamu, plemenski naziv, vjeroizpovedu u razliku i iztočnu prošlost nepravdaju, neprepiru i jedan drugomu vrat nekrhaju. Duh vremena teži, da se sve što je jednog porekla, združi i ujedini; zbog vjere se samo zanešenjaci i glupaci prepiru, kad je vsaka vjera, koja je na temelju istine pravde i poštenja osnovana, dobra, a što se historičke prošlosti tiče, to so uzgrédne stvari, koje samo onda vriede, kad narod, kog se tiče, sad sve ima, što k historiji spada. Baš Srbi i Hrvati neimaju onoga, što im k historiji spada, zato im je uzaludna pravda o praznoj slami, „U kolo braćo, sad je vrijeme radu, a nikako babjim prepirkam!“ Bravo! Bodi to priporočeno vsem zagrebškim Starčevićcem.

Vnanje države.

Ruska vlada se je baje v Carigradu odločno izrekla proti nesramnej turškej terjativ, da bi srbski knez sam prišel beračit za mir v Carigrad.

Iz **Carigrada** se javlja, da so turški ministri uže vladam oznanili, da 3. sept. odstavi do sedanjega blaznega sultana (ki je bil upanje naših Nemcev in nemškutarjev in so ga močno hvalili) in postavijo brata nje govega Hamida na prestol.

Turki razsajajo sedaj po Macedoniji, ter spuščajo svoj srd nad Grki, ondi bivajočimi. Uže so jih zaprli 22, najimenitnejših glav, in še jih dan za dnevom odganjajo v ječe. Grecija pa mirno gleda in kralj njen potuje na državne stroške po Evropi okrog. Iz Carigrada se pove, da hoče Turčija tudi Srbiji in Črnej gori nasproti držati se genevskih pogodb.

Na **angleškega** poslanika pri turškej vladi letijo sedaj strele od vseh strani. Javno mnenje je proti Elliotu tako razdraženo, da se po taborjih odobrujejo ostre resolucije, katere terjajo, da se le-ta poslanik takoj iz Carigrada domov pokliče.

Po angleških listih straši ravno sedaj

neko pismo Angleža in turškega admirala, Hobart-paše, v katerem ta pošteni skuša braniti turško vlado zavoljo bulgarskih neusmiljenostij, ter le-te nekako po strani opravičuje. Mož mora hvalisati vlado, katere kruh je!

Domače stvari.

— (Na ljubljanskem močvirji) so, predno je bila zadnja povodenj prišla, zopet kopali ostaline starih stavb na koleh. Našli so dve človeški črepi in jeden nož iz bronze. Prvi so poslali na Dunaj v preiskavo.

— („Laib. Tagbl.“) napada v dopisu iz Zidanega mosta necega trgovca G. iz Vrhnike. Tržaški listi so to ponatisnili. — Da-si uže ne vrjame, da bi se bila z vrhniškim trgovcem G. stvar tako dogodila, kakor „Tagblatt“ poroča, naj se G. G. oglasi, še posebno pa protestujemo, da se bi iz tacega povoda tu mej nami smel Nemec iz „blazega in visokomikanega“ slovenskega naroda norca delati!!

— (Iz pred sodišča.) Nekaterim našim bralcem je morda še znano, da je pred skoro jednim letom veliko hrupa bilo v naših nemškutarskih novinah nad učiteljem na Dóbravi pri Ljubljani, kateri je bil udaril neko svojo razposajeno učenko. Ker je bila deklica potem črez nekaj dni umrla, dolžili so učitelja, da je on kriv. Vsled tega je bil disciplinarno kaznovan z odpuščanjem. Včeraj je bila o tem pred rednimi sodniki obravnava. Zagovornik obtožencev, tukajšni advokat, g. dr. Moše je v izvrstnem zagovoru dokazal nedolžnost učiteljevo in sodniki so ga nekrivega izrekli.

— (Narodna čitalnica v Škofjeh Lokih) napravi 3. septembra 1876 besedo na korist logaških pogorelcev. Program: 1. Prošnja, samospjev s spremljevanjem na glasoviru. 2. Orel, čvetospev. 3. Na grobu matere. 4. Potpouri slovenskih narodnih pesni, svirano na tamburico in kitaro. 6. Kranjska dežela, samospjev s spremljevanjem na glasoviru. 7. Planinar, čvetospev. 8. Tombola. 9. Rožica, čvetospev. 10. Budnica, čvetospev. Začetek ob 1/2 8 uri zvečer. Vstopnina 20 kr. K obilnej udeležbi vabi Odbor.

— (Imenovanje.) Na mariborsko gimnazijo je imenovan za profesorja suplenta Valentin Ambrusch.

— (Iz Gradca) 30. avg. se nam piše: Cecilijanska svečanost, koja se je včeraj na večer v stolnej cerkvi z blagoslovom in petjem lavretanskih litanij pričela, in bo tri dni trpela, je udeležnikom dopadla; na večer je bil vesel shod pri Puntigam-halle. Ker tudi duhovni 50letnico duhovna Böhingerja, kot duhovščine voditelja obhajajo, je svečanost še sijajnejši.

— (Soareja) iz „magije“ prof. H. de Rappeleski iz Pariza bode v deželnem gledališču (ne v reduti kakor smo po zmoti včeraj rekli) v soboto 2. septembra.

— (Požar.) Iz Budanj nad Vipavo se „Sl.“ piše: V soboto 19. t. m. zjutraj naznanil nam je plat zvona požar. Gorela je namreč v pičlo četrt ure oddaljenej vasi, v Dolgi poljani, hiša vdove Barbe Češnikove. Zgorela je hiša, hlev, orodje, seno, obleka, z jedno besedo: razun živine, ki je bila ravno na paši, skoro vse. Prišli so sicer na pomoč ljudje iz Žapuž, Šturije in Ajdovščine, toda zavoljo suše in pomankanja vode, pa tudi ker nobene brigalnice nij bilo zraven, nij bilo moč dosta gasiti. Sreča je le to, da je stala hiša konec vasi in da je bila tisti dan precejšna burja, katera je plamen ravno iz vasi ven pihala, sicer bi bila cela vas pogorela. Sodi se, da je ogenj nastal vsled slabega zidanja, ker je bil v dimniku vzdignjen lesen tram, kateri se je najbrže vnel in od njega seno, ki je bilo pod streho hranjeno. — Nesrečna vdova nij bila zavarovana, in še tem hujše jo zadene nesreča, ker mora skrbeti za 76 let starega tasta in četrto otrok, ki so še le 16, 13, 10 in 5 let stari. — Nujna pomoč je gotovo tudi tu zelo potrebna.

Razne vesti.

* (Cesar škof.) Ogerski unitarci so imeli ravnokar v Arkesu svojo sinodo in pri tej priliki so si za svojega škofa izvolili našega cesarja Franca Jožefa. V čudne razmere pride včasih vladar!

* (Hans Bülow.) Znani nemški muzik Hans Bülow je v Londonu zblaznel, ter je sedaj ondi v blaznici zaprt.

spe Lenori; — in tudi ta tiha resignacija nij dolgo mudila spreobrniti se v skrivno zadovoljnost, katero je pa še vendar prikrivala zaradi prilijca. Sanin se jej je bil priljubil uže prvi dan njegovega znanstva; ko se je pa sprijaznila z mislijo, da bode Sanin njen zet, nij našla ona, njej nič neprijetnega akoravno je mislila, da mora na svojem licu ohraniti še nekoliko razžaljen ali vsaj od skrbi vznemirjen izraz. Vrh tega je bilo vse, kar se je zadnje dni prigodilo, tako nenavadno... Jedno k drugemu! Kakor praktična ženska in kot mati je začela gospa Lenora resna vprašanja staviti Saninu: in Sanin, kateri, ko se je v jutro spravljaj na snidenje z Emo, še v mislih nij imel, da se ž njo ženi — zares, on tačas nij o ničem mislil, ampak prepustil se vleku svoje starosti — je s polno gotovostjo, in reči se sme, z hrabrostjo podal se v svojo ulogo, in na vsa vprašanja odgovoril natanjko, na drobno, radovoljno. Ko je bila prepričana, da je on prav plemenitaš in se še nekoliko začudila, da nij knez, je navzela gospa Lenora tesen pogled in reče, da bode proti njemu popolnem brez ceremonij odkritosrčna, ker je to njena sveta materinska dolžnost! — na kar Sanin odgovori, da tudi nič drugega od nje pričako-

val nij in da jo tudi sam pristrčno prosi — da bi mu ne prizanašala.

Na to reče gospa Lenora, da ima gospod Klüber (izgovorivši to ime je lahko vzdihnila, stisnila ustne in jecljala) — gospod Klüber, bivši Emin ženin uže zdaj osem tisoč goldinarjev dohodkov in vsako leto se ta svota poveča — in njegovi, gospoda Sanina, kakšni so dohodki?

— „Osem tisoč goldinarjev,“ ponavlja počasi Sanin... „To je v našem denarji — okolu petnajst sto rubeljev asignacij. Moji dohodki so veliko manjši. Jaz imam majhno posestvo v Tulskej guberniji... Pri dobro ustrojenem gospodarstvu zamore to posestvo nesti — in gotovo nese, tisuč pet ali šest... Ako še nastopim službo, še zamorem lahko dobiti dve tisoč za dar.“

— „Na službo v Rusiji?“ vsklikne gospa Lenora. „Bom morala od Eme ločiti se?“

— „Morebiti me vmestijo v diplomatičnem oddelku,“ odgovori Sanin; jaz imam nekatere zveze... Tedaj bi dobil službo zunanaj ruske meje. Še nekaj je boljše izmej vsega: prodati posestvo in porabiti kapital za katero ugodno podvzetje, na pr. na dovrševanje vaše konditorije.“ Sanin je vedel, da govori neskladno, ali zdaj mu je bilo uže vse jedno. Gledal

je na Emo, ki je od tega časa, ko se je začel praktičen razgovor, zdaj vstala, hodila po sobi, zdaj zopet sedla — in bil pripravljen storiti vse, da bi se le ona ne preplašila!

— „Gospod Klüber mi je tudi hotel dati majheno svoto za podporo konditorije,“ je izpregovorila po kratkem omahovanji zopet gospa Lenora.

— „Mamica! za Boga! mamica!“ vsklikne Ema po italijanski.

— „O tacih rečeh je treba govoriti o pravem času, moja hčer,“ odgovori gospa Lenora, v ravno tem jeziku.

Ona se vnovič obrne k Saninu in izprašuje ga o tem, kaki zakoni veljajo v Rusiji za stran možitve in ali nij nikakih ovir za vstop v sopruženstvo s katoličankami, kakor v Prusiji? — (Ta čas v 1840 letu je bila še vsa Germanija v boju pruskega ministerstva s Kölnskim arcibiskupom zaradi mešanih brakov.) Ko je gospa Lenora slišala, da bode njena hčer vzela ruskega plemenitca, in da bode tudi ta plemenitkinja, je pokazala nekako zadovoljstvo. „Naj popred pa bode treba, da se odpravite v Rusijo!“

— „Zakaj?“

— „Kako pa? Dobiti dovoljenja od vašega cesarja?“ (Dalje prih.)

* (Moltke je postal „kulturo-borec“.) Iz Chemnitza se poroča, da je ondi bil na ogledu maršal Moltke, in da je pri nekem banketu govoril. Mož se je hvalisal s francoskimi premagami, ter omenil pri tem tudi nemške vojske z Rimom, katera po njegovem mnenju nij nič manj srditeja, kot ona s Francosko. Upa pa, da se ravno tako srečno dokonča! Videti je, da bodo ti Nemci še čez tisoč let sesali v svoje veselje na teh vednih in večnih francoskih premagah!

* (Nov planet.) Profesor Peters v severo-amerikanskem mestu, Clintonu je v noči 10. t. m. našel nov planet, št. 165. V letošnjem letu je ta planet osmi, ki se je na novo našel.

* (Kongres kupčijskih zbornic.) Angleške kupčijske zbornice napravijo v času mej 13. in 15. septembrom v Bristolu svoj kongres. Obravnavale se bodo prav zanimive, kupčijskega življenja se tikajoče točke. Mej drugim se bode stavil predlog, vsej Evropi važen, da bi se Sueški prekop dejal pod internacijonalno komisijo.

* (Judovsk tat.) Nek nemški jud je prišel v Carigradu v štacuno kupčevalca s zlatnino in dragimi kamni. Mej tem, ko je dijamante ogledaval je vedno cukrne bonbone v usta deval, — na zadnje pa nič kupil, češ da so predragi. Otide, in juvelir zapazi, da mu treh dijamantov manjka. Teče za judom in ga da zapreti. Preiskali so ga ali nič dobili. Nek zdravnik je prišel na to, da je dijamante požrl, in v ječi so nesramnega tako kurirali, da je vendar dijamante od sebe dal.

* (Volkovi v Rusiji) so leta 1873 naredili po statističnih izkazih pri živini za 5 milijonov rubljev škode. Število zveri pa raste od leta do leta.

Dunajska borza 31. avgusta.

(Izvirno telegrafsko poročilo.)

Enotni drž. dolg v bankovih	66 g'd.	70 kr.
Enotni drž. dolg v srebru	70	25
1860 drž. posojilo	111	25
Akcije narodne banke	853	—
Kreditne akcije	140	10
London	120	95
Napol.	9	64 1/2
C. k. cekini	5	85
Srebro	101	25

Hiša na prodaj.

Hiša št. 24 z dvema nadstropjema v gledališčinih ulicah v Ljubljani se iz proste roke prodaja. Le-ta stoji na najlepšem in najživahnejšem prostoru mesta, t. k. zvezdnega drevoreda in je v najboljšem stanju, ker je bila pred malo leti priročno in lično popravljena.

Več o tem se izve ravno tam v prvem nadstropju. (274—1)

Eliksir iz Kine i Koke,

najboljši do sedaj znani **želočeni liker**. Pospešuje cirkulacijo in prebavljenje, ter različne organe in ude z nova okrepi in oživi. 1 steklenica 80 kr.

Dobiva se jedino le pri (53—21)

Gabriel Piccoli,
lekarju, na dunajski cesti v Ljubljani.

30. avgusta:
Löwy iz Ribnice. — Triler iz Loke. — Vehrheim iz Celja.
— Wack iz Beljaka.
Pri **Stonu**: Martinec iz Pulja. — Fonde iz Trsta. — Žirovnik iz Starega trga. — Blažek iz Dunaja. — Kastelec iz Dolenjskega. — Bar iz Gradca. — Meyer iz Dunaja. — Schiwitzhofen iz Zagreba.
Pri **Mallé**: Walner iz Dunaja. — Finger iz Opave. — Jones iz Trsta. — Klug iz Dunaja. — Stern iz Zagreba.
Pri **Zamorel**: Stokera iz Reke. — Šlander iz Gorice. — Sarntheim iz Rovigne. — Stalmaier iz Kranja.

Praška trgovinska akademija!

Prihodnji akademski tečaj se prične 16. septembra t. l. Pogoji za sprejem v ta zavod je dokončano izšolanje IV. realke, gimnazije ali pa realne gimnazije.

Clenom tega zavoda je dovoljeno, da so jednoteletni prostovoljci pri vojaci. — Ako oboli, so sprejeti v novo zidano bolnico kupčijsko brezplačno v oskrbovanje.

Natančneja naznanila in druga pojasnila daje uljudno:

Na ukaz opravišnega sveta:

Karel Arenz,

vodja trgovinske akademije v Pragi.

(211—3)

Zaloga hišnega orodja Fr. Doberleta in H. Harischa v Ljubljani,

v frančiškanskej ulici št. 8 in na dunajski cesti št. 79.

Največja zaloga hišnega orodja, izdelanega navadno lepo, kakor tudi najbogatejšo okinčanega.

ZALOGA

domačih in inozemskih snovi za mobilije, zagrnjal, rolleaux za okna, prtov za mize, koltrov za postelje, kakor tudi preprog.

Prevzemata tudi tapetiranje sob in okinčanje celih stanovanj, hotelov, kopelj, kancellij itd. itd.

Ceniki in narisi pošiljajo se na zahtevanje zastonj, ravno tako oddaje se hišno orodje ali sploh pošiljatev za plačilo na obroke. (248—11)

■ Cene so kar najmogoče nizke. ■

Národna tiskárna

Z okusnimi pismenkami in olepšavanji, kakor tudi z dobrimi ročnimi in brzotiskalnimi ter družimi stroji in pripomočki popolnem oskrbljena

NÁRODNA TISKARNA

v Ljubljani,

v Kolmanovej hiši v zvezdi,

priporoča se čestitemu p. n. občinstvu za izvršenje vseh v stroko tiskarstva spadajočih del, ter bode jej blagovoljno izročena dela po najnižjih cenah hitro in okusno izdelovala, posebno pa:

Letna poročila,
koledarje,
računske poročila,
račune, fakture,
cirkulare, menjice,
vstopnice, vabilne liste,
metvške ali parte liste,
železcestne vozne liste,
s firmo in železniškim kolekom,
formulare za c. kr. urade,
advokate in notarje,
itd. itd.

Literarne knjige,
časopise, brošure,
kataloge,
glave na pisni papir,
jedilne liste, cenike,
diplome, izkaznice,
obiskovalne ali vizitkarte,
poštne vozne liste,
kovrte s firmo,
oznanila za prilepljenje na ogle,
itd. itd.

v Kolmanovej hiši.

št. 25—26